కథా కౌముది

ధీమా !

వేణు నక్షత్రం

“ప్రశాంత్, ఈ రోజు ‘ట్యాక్స్ ఫ్రీ బ్యాక్ టు స్కూల్’ సేల్స్ లాస్ట్ డే. గీత, కిరణ్ వాళ్ళు కూడా వస్తున్నారు. నీవొస్తావా?” అంది ప్రశ్నార్థకంగా అప్పుడే డ్రైయ్యర్ లోంచి తీసిన బట్టలు మడతేస్తూ అనురాధ.

“ఆ .. నాకు మధ్యాహ్నం ఒక అసైన్మెంట్ ఉంది. మీరు వెళ్లి రండి. ఈ మధ్య చాలా రోజులయ్యింది కిరణ్ ని కలవక. షాపింగ్ తర్వాత ఇంటికి రమ్మను. అప్పటికి నా పని కూడా అయిపోతుంది” అన్నాడు ఆఫీసు కంప్యూటర్ లో ఈమెయిల్ డ్రాఫ్ట్ చేస్తూ ప్రశాంత్ .

“సౌండ్స్ లైక్ ఎ ప్లాన్ “ అనుకుంటూ బట్టల బాస్కెట్ బెడ్రూమ్ కి తీసుకెళ్లింది. గీత కి ఫోన్ చేసి “ఆఫీస్ డిపోలో కలుద్దాం” అని చెప్పి రెడీ అయి పిల్లల్ని తీసుకుని షాపింగ్ కి వెళ్లింది.

అనురాధ, ప్రశాంత్ ఇద్దరూ సాఫ్ట్వేర్ ఉద్యోగులే. పదేళ్లకు పైగా అమెరికాలో నివాసం. ఇద్దరు పిల్లలు. అమ్మాయి వైష్ణవికి ఎనిమిదేళ్లు, బాబు మోక్షిత్ కి ఆరేళ్ళు. ఇద్దరు పిల్లలతో, ప్రాజెక్ట్ డెడ్లైన్ల తో జీవితం బిజీ గా మారడంతో, బాబు పుట్టిన తర్వాత ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేసింది అనురాధ. ఆన్లైన్ సాఫ్ట్వేర్ ట్రైనింగ్ ప్రారంభించి పిల్లల ఆలనా పాలనా చూసుకుంటుంది.

కొంత ఆదాయం తగ్గింది కానీ, ఇప్పుడు ప్రాజెక్టు డెడ్ లైన్లు, బాసుతో టెన్షన్లు లేవు. కిడ్స్ కేర్ లో డ్రాప్ అండ్ పికప్, టైం అయిపోతుంది అనే కంగారు అసలే లేదు. వారం రోజుల వంట అంతా ఒకే రోజు వీకెండ్ లో చేసి పెట్టే పద్ధతికి స్వస్తి చెప్పి, ప్రతి రోజూ పిల్లలు అడిగిన వంటలు చేస్తూ వాళ్లకు భారతీయ రుచులు చూపిస్తుంది. డాన్స్ ప్రాక్టీస్, స్పోర్ట్స్

కోసం, ప్రైవేట్ క్లాసెస్ కు తీసుకు వెళ్తూ ఆదరా బాదరాగా దారిలో ఏ పిజ్జానో, బర్గరో కొనిచ్చి డిన్నర్ అయ్యింది అనిపించే హడావిడి జీవితాన్ని మరచి పోయి చాలా రోజులయ్యింది. తీరిక వేళల్లో తన హాబీలయిన పెయింటింగ్, డిజైనర్ జువెల్లరీ, చేస్తూ తనకిష్టమయిన పుస్తక పఠనం కూడా చేస్తుంది.

పిల్లలని ఆడిస్తూ, పాడిస్తూ, హోమ్ వర్కులో, ఇతర ఆక్టివిటీస్ లో సహాయపడుతుంటే వారితో గడుపుతున్న ప్రతి నిమిషం తన చిన్న తనంలో తల్లితండ్రులతో, అమ్మమ్మ, నానమ్మలతో చిన్నప్పుడు గడిపిన రోజులని గుర్తుకుచేసుకుంటుంది అనురాధ. ప్రశాంత్ కొంత ఫ్రీ సమయం దొరికినా కిచెన్లో గాని, లాండ్రీ కి గానీ హెల్ప్ చేస్తాడు. స్టోరీ టైం అని అందరూ కూర్చుని కథలు చెప్పుకుంటారు.

ప్రశాంత్, అనురాధ వాళ్ళ పక్క నైబర్ హుడ్ లోనే నివాసముంటున్న గీత, కిరణ్ లకి ముగ్గురు పిల్లలు. ఎనిమిదేళ్ల అమ్మాయి మానసి, ఐదు సంవత్సరాల ప్రణతి, రెండేళ్ల అక్షయ్. బాబు కోసమే మూడవ బిడ్డని కన్నారని చెప్పింది గీత. ఈ రోజుల్లో కూడా పాప, బాబు అనే పట్టుదల ఏంటో అనుకున్నారు విషయం తెలిసి అనురాధ, ప్రశాంత్.

వైష్ణవి, మానసి ఒకే స్కూల్ కి వెళతారు. స్కూల్ బస్ దగ్గర, స్కూల్ లో 'బ్యాక్ టు స్కూల్ ' కార్యక్రమాల్లో అనురాధ, గీత తరుచుగా కలవడం వల్ల రెండు ఫ్యామిలీల మధ్య స్నేహం పెరగడానికి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు. గీత బి. ఏ వరకు చదువుకుంది. పెళ్లి కాక ముందు స్కూల్లో టీచర్ గా పనిచేసిన అనుభవం, అమెరికాకు వచ్చిన తర్వాత పిల్లలను చూసుకుంటూ, ఇంటి పనులకే పరిమితం అయ్యింది. కిరణ్ సాఫ్ట్వేర్ లో ట్రావెల్ జాబ్ చేస్తాడు. సోమవారం నుండి గురువారం వరకు బయటే, వారంలో మూడు రోజులు మాత్రమే ఇంట్లో ఉంటాడు. చాలా సార్లు వీకెండ్స్ లో రెండు కుంటుంబాలు ఎవరో ఒకరి ఇంట్లో కలుస్తూనే ఉంటారు. షాపింగ్ కి, వీకెండ్ పార్టీలనీ, ఫార్మ్ హౌస్ లకి ఎక్కడికయినా అందరూ కల్సే వెళ్తుంటారు.

★★★

ముందుగా అనుకున్నట్టుగా ఆఫీసు డిపో లో కలుసుకున్నారు అందరూ. పిల్లలు వారి స్కూల్ కి సంబంధించిన స్టేషనరీ కొనుక్కుని రెండు గంటల తర్వాత అందరూ కల్సి అనురాధ ఇంటికి వచ్చారు. ఈ మధ్యనే కొన్న కొత్త ఫెరారీ కారులో పిల్లలు రైడ్ కావాలంటే, అందర్నీ ఒక రౌండ్ తిప్పుకొని వచ్చాడు కిరణ్.

మ్యారినేట్ చేసి రెడీగా ఉన్న చికెన్ ని ఓవెన్ లో పెట్టి సిద్ధం చేసాడు ప్రశాంత్. కొద్దిసేపు ఆఫీసు పని వివరాలు మాట్లాడుకున్నారు.

అనురాధ, గీత కిచెన్ లోకి వెళ్లి తినడానికి ఏదో సిద్ధం చేస్తున్నారు. పిల్లలందరూ వారి వారి గేమ్స్ లో బిజీ అయిపోయారు.

“కిరణ్! వైనా.. స్కాచా?“ రెండు చేతుల్లో రెండు బాటిల్స్ పట్టుకొని అడిగాడు ప్రశాంత్.

కొద్ది రోజుల క్రితమే కొన్న ఐ-ఫోన్12 లో దూర్చిన తలను పైకి తీసి, చదువు తున్న వాట్సాప్ మెసేజ్ ను పక్కకు పెట్టి కొద్ది సేపు ఆలోచించి “ఆ ..స్కాచ్ ఇస్ ఫైన్” అన్నాడు .

“ఓకే “ అని స్కాచ్ బాటిల్ ఓపెన్ చేసి రెండు గ్లాసుల్లో సర్వ్ చేసాడు ప్రశాంత్. ఇద్దరూ చీర్స్ చెప్పుకుని చెరొక్క సిప్పు తీసుకున్నారు.

ప్రశాంత్ కి తీరిక దొరికినప్పుడల్లా పుస్తకాలు చదవడం, పిల్లలతో గడపడం, సినిమాలు చూడడం ఇష్టం. ఎప్పుడూ సరదాగా ఏదో మాట్లాడుతూనే ఉంటాడు. కిరణ్ కి మార్కెట్ లో వస్తున్న కొత్త టెక్నాలజీ, కంప్యూటర్ రంగంలో వాటి ఉపయోగం, షేర్ మార్కెట్ లో డబ్బులు పెట్టడం లాంటి హాబీలు.

కిరణ్ చేతిలో ఎప్పుడూ మొబైల్ ఫోన్ ఉండాల్సిందే, అదీ మార్కెట్ లో ఉన్న లేటెస్ట్ ఫోన్. వాట్సాప్ మెసేజెస్ చూస్తూనే ఉంటాడు ఎప్పుడూ. కిరణ్ తను చేసే ఉద్యోగానికి తోడుగా ఇంకొక పార్ట్ టైం ఉద్యోగం కూడా చేస్తున్నాడు. ఎప్పుడూ ఏదో ఒక ఆఫీసుకి సంబంధించిన ఫోన్ మెసేజ్ కానీ, ఫోన్ కాల్ కానీ వస్తూనే ఉంటాయి. చాలా తక్కువగా మాట్లాడతాడు, ఎప్పుడూ ఆఫీసు పని గురించే ఆలోచిస్తూ మాటలు తక్కువ చేసాడేమో అనిపిస్తుంది కిరణ్ ని చూస్తే. తనకు ఇష్టమయిన టాపిక్ ఏదన్నా దొరికితే మాత్రం ఏ మాత్రం ఆలోచించకుండా మాట్లాడుతూనే ఉంటాడు.

కొద్దిసేపు ఇండియా పాలిటిక్స్, సినిమాల గురించి మాట్లాడాడు ప్రశాంత్. కానీ కిరణ్ దృష్టి అంతా ఫోన్ పైనే. ఆఫీసులో ఏదో డిప్లాయిమెంట్ నడుస్తుంది అన్నాడు. ఈ మధ్య ఆఫీసు పని వత్తిడి ఎక్కువ అవుతుందని మాటల్లో చెప్పాడు, కానీ రెండో జాబు చేస్తున్న విషయం ఎప్పుడూ చెప్పలేదు ప్రశాంత్ తో. లేడీస్ మాటల్లో బయటపడిన ఆ రెండో ఉద్యోగం విషయం అనురాధ ద్వారా తెలిసింది ప్రశాంత్ కి.

మెల్లిగా ఇంకొక సిప్పు తీసుకుంటూ, చుట్టూ ఇంటిని పరిశీలిస్తూ “ప్రశాంత్ .. ఇంకా ఎన్ని రోజులు ఈ టౌన్ హోమ్ లోనే ఉంటావు? నువ్వు కూడా మా కమ్యూనిటీలో ఇల్లు బుక్ చేయరాదు, మొన్ననే ఫైవ్ న్యూ హోమ్స్ కి అప్రూవల్ వచ్చింది” అన్నాడు కిరణ్.

"ఇళ్లా..? మాకా ..? " 'నేనా ..కాలేజా ?' అన్నసంతూర్ యాడ్ లా కొంత ఆశ్చర్యానికి గురయ్యాడు అనుకోని ప్రపోజల్ కిరణ్ నుండి వచ్చే సరికి.

"ఆ.. మీకే.. లేకుంటే లైఫ్ అంతా ఇక్కడే ఉంటావా?" అన్నాడు కొంత టీజ్ చేస్తున్నట్టు.

"ఆ .. చూద్దాం! ఇప్పుడేం తొందర. ఇప్పటికయితే పెద్దగా ఇబ్బంది లేదు. అందరికి తలా ఒక బెడ్ రూమ్ అయితే ఉంది, స్కూల్స్ అన్నీ హై స్టాండర్డ్స్, షాప్స్ కూడా అన్నీ దగ్గరే కదా!" అన్నాడు ప్రశాంత్ . కొద్దిసేపు తల పైకి పెట్టి ఆలోచించినట్టు చేసి "ఎంతుంది బేస్ ప్రైస్ " అన్నాడు మళ్ళీ.

"1.2 మిలియన్స్ అంటున్నారు, నెగోషియేట్ చెయ్యొచ్చు, కొంత తగ్గుతారు" అన్నాడు ప్రోత్సహించినట్టు కిరణ్.

మనసులో కొన్ని లెక్కలు చేసుకొని, కొంత సేపు ఆలోచించుకొని, కొనాలనే ఉత్సాహాన్ని బయటకి కనపడకుండా మనసులోనే దాచుకొని "ఇప్పుడు అంత మోర్ట్ గేజ్ కట్టటం కష్టం, మరీ సింగల్ ఇన్కమ్ కదా, 'అనురాధ' తో ఆలోచిస్తా! కానీ కష్టమే " అన్నాడు అనురాధ పేరుని కొంచెం గట్టిగా వట్టి పలుకుతూ.

పక్కనే కిచెన్లో గీత కూడా అదే విషయం చెపుతుంది అనురాధకి. తన పేరు ప్రశాంత్ నోట వినపడటంతో "ఏంటీ అంది" కిచెన్ లో నుండే అనురాధ

"కిరణ్ వాళ్ళ కమ్యూనిటీ లో ఇల్లు కొనమంటున్నాడు" అన్నాడు కొంచెం గట్టిగా అందరికీ వినపడేట్టు.

"ఆ .. ఉన్న సాలరీ అంతా ఇంటికే పెడితే ఏం తిందాం? మిగతా పేమెంట్స్ అన్నీ ఎలా కడతాం? అసలే ఇప్పుడు మనది సింగల్ ఇన్కమ్" అంది ''సింగల్ ఇన్కమ్' అనేది ఏదో ఒక పెద్ద తప్పు, ఒక దారుణమైన విషయం అన్నట్టు, ఐటీ జాబ్ ని మాత్రమే జాబ్ గా పరిగణిస్తూ, గట్టిగా వత్తి పలికింది అనురాధ కొంత నిష్టూరంగా.

"సాఫ్ట్వేర్ ట్రైనింగ్ నడుస్తుంది కదా" అంది గీత ప్లేట్స్ లో చికెన్ ని సర్వ్ చేస్తూ.

సమాధానం చెప్పకుండా కొంచెం పెదవి విరిచింది అనురాధ . కొంచెం సేపు నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలింది అక్కడ. చెరొక్క సిప్పు డ్రింకు చేశారు ప్రశాంత్, కిరణ్.

ఆ విషయం అక్కడే ఆగి పోయింది, కానీ అనురాధ, ప్రశాంత్ ఇద్దరి మనసుల్లో ఇల్లు విషయంలో కొత్త ఆలోచనలు మొదలయ్యాయి. కిరణ్ వాళ్ళ ఇల్లు మంచి లేఔట్ తో, కొత్త అప్లియాన్స్ తో, ఎంతో విశాలంగా, ఎంత అందంగా ఉందో ప్రశాంత్, అనురాధ ల మనసులో మెదిలింది.

ఇంతలో ఒక ఫోన్ కాల్ వచ్చింది కిరణ్ కి. దాదాపు పది నిమిషాలకి పైగానే బయటికి వెళ్లి మాట్లాడి వచ్చాడు. మనిషిని చూస్తే, చాలా పని వత్తిడికి గురి అవుతున్నాడు అని తెలుస్తుంది, కానీ బయటకి కనపడకుండా దాచుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడని అర్థం అయింది ప్రశాంత్ కి.

మళ్లీ డ్రింక్ ఒక సిప్ చేసి, వాట్సాప్ లో మెసేజెస్ చూసి తనలో తానే గునిగినట్టు నిట్టూర్చాడు కిరణ్. “విషయం ఏంటి?” అన్నాడు ప్రశాంత్.

“ఈ మధ్య ఎవరో ఒకరు పోవడం, దానికి వెంటనే ఏవో ఫండ్-రేజర్ లాంటివి క్రియేట్ చేసి డబ్బులు అడుక్కోవడం రోజు రోజుకీ ఎక్కువ అవుతున్నాయి. అడుక్కోవడానికి అయినా ఒక హద్దు ఉండాలి కదా?” అన్నాడు నిష్ఠూరంగా కిరణ్. ఆయన మాటల్లో సాటి మనుషులు చనిపోవడం పై బాధ కన్నా వాళ్ళు ఫండ్ రైజింగ్ చేస్తున్నారనే కోపం ఎక్కువ కనపడుతుంది.

“యా .. ఈ మధ్య దురదృష్టం మనల్నే వెంటాడుతుంది, ముఖ్యంగా మన ఇండియన్స్ ని అందులో మన తెలుగు వారినే టార్గెట్ చేసినట్టు అనిపిస్తుంది. కనీసం వారం రోజులకొకసారి ఎవరో ఒకరు ఇలా సడెన్ గా పోవడం కూడా కొంత ఆలోచించాల్సిన విషయమే! మొన్నటికి మొన్న ఆ తెలుగు సంఘం కార్యకర్త , ఎప్పుడూ సరదాగా ఉండేవాడు. ఎలాంటి సిమ్టమ్స్ కూడా లేకుండా, ఏదో చెస్ట్ పెయిన్ అని హాస్పిటల్ కి వెళ్లే లోపు చనిపోయాడాడట! రెండు వారాల క్రితం బి.ఎం.ఐ ఆఫీసులో పనిచేసే ప్రాజెక్టు మేనేజర్ హార్ట్ అట్టాక్ తో పోయాడట, ఇంకా ఆయన మారథాన్ లో పాల్గొంటూ చాలా హెల్త్ కాన్షియస్ గా ఉంటాడట! మరీ నలభైల్లోనే అందరినీ అనాథలుగా చేసి పోవడం అంటే చాలా దారుణం. కనీసం ఎలాంటి సేవింగ్స్ కానీ, బెనిఫిట్స్ కానీ లేకపోవడం వల్ల ఫండ్ రేజింగ్ మీద ఆధారపడుతున్నారు” అన్నాడు కొంత బాధగా ప్రశాంత్.

“ఫండ్ రైజింగ్ చేయడంలో తప్పులేదు, ఇదిగో ఈ ఫామిలీ చూడు, గోఫండ్ మీ లో 250కె లిమిట్ పెట్టారు. ఏదో, క్రిమేషన్ ఖర్చుల కోసం 20కె ,30కే అంటే ఒకే కానీ, మరీ వాళ్ళ ఫామిలీ లైఫ్ సెటిల్ మెంట్ అంతా పబ్లిక్ మనీ మీదే ఆధారపడితే ఎలా? మనకు ఇట్లాంటివి నెలలో రెండు మూడు అయినా వస్తున్నాయి, ఎంత మందికని సహాయం చేస్తాం?“ అన్నాడు ఆ మెసేజ్ ప్రశాంత్ కి చూపిస్తూ కోపంగా.

ఇద్దరు చిన్న పిల్లలు, పెద్దగా చదువుకోని భార్య, భర్త హఠాన్మరణం. దేశం కాని దేశం, తన వాళ్ళు అంటూ ఎవరూ లేని ఒంటరి తనం. నాన్నకేమయిందో తెలియని బిక్కు బిక్కుమంటున్న పసివాళ్ళు. ఆ ఫోటో చూస్తుంటే గుండె తరుక్కుపోయింది ప్రశాంత్ కి. ఆ వాట్సాప్ లింక్ తనకు పంపుమన్నాడు ప్రశాంత్.

ఒక కుటుంబం, దిక్కు లేకుండా అనాధ అయిపోవడం, కొడుకు శవాన్ని కన్న తల్లితండ్రులు చివరి చూపుకు నోచుకోకపోవడం, రేపటి వారి జీవితం ఆలోచిస్తుంటే ఎవరికయినా బాధ కలిగేదే!. కొంత నైనా సానుభూతి ప్రకటించేది పోయి, డబ్బుల లిమిట్ ఎక్కువ పెట్టారని కిరణ్ కోపానికి రావడం ప్రశాంత్ కి నచ్చలేదు. ఎవరి పరిస్థితి ఎలా వస్తుందో? జాలి పడాల్సిన చోట అసహ్యించు కోవడం కొంత ఆశ్చర్యానికి గురి చేసింది ప్రశాంత్ ని. ఎవరో చేసిన ఆ ప్రకటనకి, చనిపోయిన మనిషి మీద, ఆ కుటుంబం మీద కొంత కూడా జాలి,కరుణ కూడా లేకుండా నిందించడం విస్మయానికి గురి చేసింది. ఇలా కూడా ఆలోచిస్తారా మనుషులు అనుకున్నాడు ప్రశాంత్.

'డిన్నర్ రెడీ!' అని లేడీస్ పిలవడంతో ఆ టాపిక్ అక్కడే వదిలేసి డిన్నర్ కి లేచారు అందరూ. అప్పటికే ఆఫీసుకి సంబంధించిన ఫోన్ కాల్స్, మెసేజెస్ రావడం తో డిన్నర్ చేయగానే వెళ్లిపోయారు కిరణ్ ఫ్యామిలీ.

కిరణ్ వాళ్ళు వెళ్లి పోగానే కొద్దిసేపు కిచెన్ లో అన్ని సర్దడంలో అనురాధ కు హెల్ప్ చేస్తూ కిరణ్ తో జరిగిన సంభాషణని ఆమెతో పంచుకున్నాడు ప్రశాంత్. అనురాధ కూడా కొంత ఆశ్చర్య పోయింది కిరణ్ ప్రవర్తన చూసి. ఆ తర్వాత ఇద్దరూ కల్సి కిచెన్ అంతా క్లీన్ చేసి బెడ్రూమ్ లోకి వెళ్లిపోయారు. ముందుగా వాట్సాప్ లో ఇచ్చిన గో ఫండ్ బ్యాంక్ అకౌంట్ కి కొన్ని డబ్బులు పంపి తన చేతనైన సహాయం చేసాడు ప్రశాంత్ ఆ బాధిత కుటుంబానికి. అనురాధ కూడా ఇలాంటి విషయాల్లో ప్రశాంత్ కి సపోర్ట్ చేస్తుంది ఎప్పుడూ. ఈ మధ్య వరుసగా జరుగుతున్న కొన్ని అవాంఛనీయ సంఘటనలు, ఎన్నో ఆశలతో అమెరికా వస్తే, అన్ని ఆశలు కుప్పకూలి పోయి, భార్యా పిల్లలను అనాధలుగా చేసి, చిన్నాభిన్నం అయిన వారి జీవితాల గురించి మాట్లాడుతూ బాధపడ్డారు ఇద్దరూ.

కిచెన్ లో లైట్లు ఆర్పి బెడ్ రూమ్ వైపు వెళ్తుంటే, ఎప్పుడెప్పుడు కిరణ్ తెచ్చిన కొత్త ఇల్లు గురించి మాట్లాడాలా అని ఉంది ఇద్దరికీ, కానీ ఎవరు ముందు ఆ విషయం తీస్తారా అని ఎదురు చూస్తున్నారు మెల్లిగా నడుచుకుంటూ.

కొద్దిసేపు నిశ్శబ్దం తర్వాత "మాకొల్లీగ్ లక్ష్మి వాళ్ళు కూడా టౌన్ హోమ్ నుండి పెద్దింటికి మారుతున్నారట. ఏదో కొత్త కమ్యూనిటీ అంట, పేరేదో చెప్పింది" బెడ్షీట్ సర్దుతూ అంది అనురాధ నిశ్శబ్దాన్ని బద్దలు చేస్తూ.

"ఓ.. అలాగా.." అన్నాడు ప్రశాంత్. మెల్లిగా కొంత సేపటి తర్వాత ఏదో ఆలోచిస్తూ. "మనకిప్పుడు కొత్త ఇల్లు అవసరమంటావా?" అన్నాడు ప్రశాంత్ కొంత సందేహంగా.

"అవసరం అంటే అవసరం, లేదంటే లేదు .. మీ ఇష్టం" కావాలి అని స్పష్టంగా చెప్పలేక ఊహాత్మక సమాధానం చెప్పింది అనురాధ. కొత్త ఇల్లు, అందులో పెద్దది అంటే ఎవరికీ మాత్రం ఇష్టం ఉండదు?

“ఇప్పుడు మన ఇల్లు అమ్మగా వచ్చే డబ్బులు పోను, ఎంత లేదన్నా ఇంకో ఎనిమిది వందల-కె నుండి తొమ్మిది వందల-కె వరకు కొత్త లోన్ తీసుకోవాలి. అంత కట్టితే మనకు మిగతా ఖర్చులకి కష్టం” అన్నాడు ప్రశాంత్.

“కిరణ్ ఇంకో జాబ్ కూడా చేస్తుండు కదా, పార్టు టైం జాబ్ నేనయినా చేస్తాను, లేదా కిరణ్ వాళ్ళ కంపెనీ లో పార్ట్ టైం జాబ్స్ ఉన్నాయట, మీరయినా చేయండి” అంది అనురాధ కొత్తింటి కోసం ఎంత త్యాగానికి అయినా సిద్ధం అవుతూ.

అసలు ఇల్లు కొనాలని ఎప్పుడూ ఊహించని అనురాధ-ప్రశాంత్ లకి కిరణ్ వేసిన ఆ బీజం మొలకెత్తి క్రమంగా పాకుతూ ఇద్దరి మనుషుల్లో కొత్త కోరికలు రేపింది. ఒకసారి మొదలయిన ఈ ఆలోచనలు ఇద్దరినీ మౌనంగా కూర్చోనివ్వడం లేదు. కిరణ్ వాళ్ళ ఇల్లు, ఇంటీరియర్ అన్ని గుర్తుకువస్తున్నాయి పదే పదే. కొత్త ఇంటి ఊహల్లో తేలిపోతున్నారు ఇద్దరూ. మొత్తానికి ఇంకొక ఉద్యోగం ఉంటే తప్ప ఇల్లు కొనలేము అని నిర్ణయానికి వచ్చారు.

“చా, అనవసరంగా నేను ఉద్యోగం మానేసాను, ఇప్పుడు మళ్ళీ అంత మంచి ఉద్యోగం రావాలన్నా రాదు, అంత సాలరీ కూడా రాదు” చాలా పెద్ద తప్పు చేసానన్నట్టు బాధపడింది అనురాధ. ఇన్ని రోజులు ఎంతో హాయిగా ప్రశాంతంగా ఉందనుకున్న జీవితం, కొత్త ఇంటి ఆలోచన రాగానే చేదు అయిపోయింది ఇద్దరికీ.

“నేను ఇంకో పార్ట్-టైం జాబ్ చేస్తే ఎలా ఉంటుంది అని ఆలోచిస్తున్నాను” అన్నాడు సుదీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ ప్రశాంత్.

“సర్లే, రేపు ఆలోచిద్దాం! ఇప్పుడు పడుకుందాం బాగా లేట్ అయ్యింది“ అనుకుంటూ లైట్ ఆఫ్ చేసింది అనురాధ.

“డిష్ వాషర్ పని చేయడంలేదు, గిన్నెలన్నీ చేతుల్తో కడగాల్సొచ్చింది. ఫ్రిడ్జ్, వాషెర్,డ్రయ్యర్ కూడా కొన్ని సార్లు మొరాయిస్తున్నాయి” అంది కాంప్లేన్ చేస్తున్నట్టు.

“బాగా పాతవి కదా , సర్వీస్ అయిపోతుంది. అయినా మనకు అప్లియాన్స్ ఇన్సూరెన్స్ ఉంది కదా, రేపు ఫోన్ చేసి మాట్లాడుదాం ” అన్నాడు ప్రశాంత్. కొత్త ఇల్లు ఆలోచనలు రాగానే ఇప్పుడు వాడుతున్న ఐటమ్స్ అన్నీ పాతవి, పనికిరావు అన్నట్లు అనిపిస్తుంది ఇద్దరికీ.

పడుకున్నా కూడా మనసులో కొత్త ఇంటి ఆలోచనలు మాత్రం తిరుగుతూనే ఉన్నాయి, ఎప్పటికో కానీ నిద్రపట్టలేదు ఇద్దరికీ.

తమ ఇల్లు అమ్మితే ఎంత వస్తుంది, ఇంటరెస్ట్ రేట్ల వివరాలు, కొత్త ఉద్యోగం, లేదా పార్ట్ టైం ఉద్యోగ అన్వేషణ లాంటి కార్యక్రమాలతో బాగా బిజీ అయ్యారు ఇద్దరూ ఆ వారం అంతా.

★★★

ఒక వారం రోజుల తర్వాత:

ఆ రోజు సోమవారం, పొద్దున్నే ప్రశాంత్ తన ఆఫీసు పనిలో మునిగి పోయాడు. అనురాధ పిల్లలకోసం బ్రేక్ ఫాస్ట్ సిద్ధం చేస్తుంది. అంతలోనే గీత నుండి ఫోన్ వచ్చింది అనురాధకి .

"ప్రశాంత్, ప్రశాంత్ .. ఎక్కడున్నావ్? " అప్పుడే వచ్చిన ఫోన్ కాల్లో విషయం విని షాక్ కి గురై, కాళ్ళు చేతులు వణుకుతుంటే, వెంటనే స్టవ్ ఆర్పి విషయం ప్రశాంత్ కి చెప్పాలి అని వెతుకుతుంది అనురాధ.

తన ఆఫీసు రూంలో పని చేసుకుంటున్న ప్రశాంత్, అనురాధ అరుపులకి ఉలిక్కి పడి కిచెన్ లో ఏదో ప్రమాదం జరిగి ఉంటుందని ఉన్నపళంగా పరుగు పరుగున కిచెన్ వైపుకి వెళ్ళాడు అనురాధని వెతుక్కుంటూ. చాలా ఆందోళన గా వణకుతున్న అనురాధ చేతులు పట్టుకొన్నాడు గట్టిగా ప్రశాంత్. విషయం ఏంటి అన్నట్టు చూసాడు.

"ప్రశాంత్... అది.. కిరణ్ .. కిరణ్" అని ఏదో చెప్పబోతుంది, కానీ మాటలు రావడం లేదు. విషయం తెలియక మరింత కంగారుకు గురయ్యాడు ప్రశాంత్.

అనురాధని దగ్గరకి తీసుకుకొని, కొంత సముదాయించి పక్కనే ఉన్న సోఫాలో కూర్చుండబెట్టి తాగడానికి నీళ్లు ఇచ్చి ఇప్పుడు చెప్పమన్నాడు విషయం ఏంటో!

"కిరణ్ ఇస్ నో మోర్, హార్ట్ ఎటాక్ అంట" కుండ బ్రద్దలు కొట్టినట్టు అసలు విషయం చెప్పింది గద్గద స్వరంతో తడబడుతూ. అది విన్న ప్రశాంత్ కూడా తీవ్ర దిగ్భ్రాంతికి గురై సోఫాలో అచేతనంగా కూలబడ్డాడు. కొద్దిసేపు ఎవ్వరూ

మాట్లాడలేక పోయారు ఊహించని ఆ దుర్వార్త విని. ఎన్నో సార్లు కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకున్న కిరణ్ ఇక లేదు అంటే నమ్మబుద్ధి కావడం లేదు ప్రశాంత్ కి. కిరణ్ తో తన జ్ఞాపకాలు ఒక్కొక్కటీ గుర్తుకు వస్తున్నాయి.

కిరణ్ ని తమ ఇంట్లో కలసిన సరిగ్గా వారం రోజుల తర్వాత, ఇప్పుడు ఇంత చేదు నిజం వినాల్సొస్తుందని ఊహించలేదు ప్రశాంత్. కమ్యూనిటీ లో భారతీయుల హఠాత్మరణాల గురించి, గో-ఫండ్-మి ల ద్వారా డబ్బు సేకరించరించడం గురించి ఎంతో మాట్లాడుకున్న కిరణ్ ఈ రోజు ఈ లోకంలో లేడు. నిండుగా నలభయ్ ఏళ్ళు కూడా నిండని కిరణ్ ఈ రోజు అభం శుభం తెలియని ముగ్గురు పిల్లల్ని, భార్యని అనాధలుగా వదిలేసి వెళ్లిపోవడం తట్టుకోలేక పోతున్నారు ప్రశాంత్,అనురాధ.

ప్రశాంత్ వెంటనే తన బాస్ కి ఒక మెసెజ్ పంపి, అనురాధతో కల్సి కిరణ్ వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్లారు. అనురాధ ఇంకా షాక్ లోనే ఉంది. ఎలా జరిగిందో ఇంకా కారణం తెలియదు. డ్రైవ్ చేస్తున్న ప్రశాంత్ మనసంతా ఆందోళనగా ఉంది. అమెరికాలో ఎక్కువ హార్ట్ ఎట్టాక్ లు సోమవారమే వస్తాయట అని ఎక్కడో చదివిన విషయం గుర్తుకి వచ్చింది.

“కిరణ్ కి హార్ట్ ఎట్టాక్ వచ్చి ఉంటుందా? ఈ రోజు సోమవారం కదా? ఆఫీసులో అంత ప్రెషర్ ఉన్నప్పుడు రెండు జాబులు ఎందుకు చేయాలి? ” ఎన్నో ప్రశ్నలు మనసులో సుడులు తిరుగుతున్నాయి ప్రశాంత్ కి. అనురాధ ఏమీ మాట్లాడే పరిస్థితిలో లేదు.

★★★

కిరణ్ ఇల్లు చేరుకున్నారు అనురాధ, ప్రశాంత్. అనురాధని చూడగానే పట్టుకొని బోరున విలపించింది గీత. రోదిస్తుంటే ఆపడం అనురాధ, ప్రశాంత్ ల వల్ల కాలేదు. ఇది ఏజన్మ బంధమో తెలియదు కానీ ఈరోజు అనురాధ, గీతకి ఒక రక్త సంబంధం కన్నా ఎక్కువ అయిపొయింది. గుండె తరుక్కుపోయింది అనురాధకి గీత ఏడుస్తుంటే.

పక్కనే పిల్లలు బిక్కు బిక్కు మని చూస్తున్నారు, చిన్నవాడికి అసలు ఏమి జరిగిందో కూడా తెలియదు, వాడి తండ్రి ఇక ఎప్పటికీ రాడనే విషయం కూడా తెలియదు. ఇద్దరు పిల్లలని దగ్గరికి తీసుకొని ఓదార్చదానికి ప్రయత్నించాడు ప్రశాంత్.

“పొద్దున్నే ఎయిర్పోర్ట్ కి వెళ్లాలని క్యాబ్ బుక్ చేసాడు. క్యాబ్ డ్రైవర్ ఇంటి ముందుకి వచ్చి, ఫోన్ లేపడం లేదు అని హారన్ కొట్టాడు. ఎప్పుడో వెళ్లి పోయి ఉంటారు కదా అని నేను లేచి చూస్తే కింద హాల్లో సోఫాలో అలాగే కూర్చుని ఉన్నాడు ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా. 911 కి డయల్ చేస్తే అయిదు నిమిషాల్లోవచ్చారు, కానీ నో మోర్ అని చెప్పారు” బావురు మంది గీత కొద్దిసేపటి తర్వాత.

“అటాప్సి లాంటి ఫార్మాలిటీస్ కోసం బాడీని అదే ఆంబులెన్సు లో తీసుకుపోయారు,తర్వాత ఫ్యునెరల్ హోమ్ కి పంపిస్తారట” చెప్పింది గీత ఆగని వెక్కిళ్ల మధ్య.

కిరణ్ ఎప్పుడూ ట్రావెలింగ్ జాబ్ కనుక స్థానికంగా పెద్దగా ఫ్రెండ్స్ గానీ, కొల్లీగ్స్ కానీ లేరు. ఇప్పుడు వాళ్ళ ఫ్యామిలీకి ఏకైక దిక్కు ప్రశాంత్-అనురాధ మాత్రమే. అనుకోకుండా చాలా పెద్ద బాధ్యత ప్రశాంత్, అనురాధల భుజాలపై పడింది. ప్రశాంత్ కి కూడా ఏమి చేయాలో తెలియడం లేదు. ఎప్పుడూ ఇలాంటి పరిస్థితి రాలేదు. వెంటనే తెలిసిన తెలుగు సంఘం ప్రతినిధికి ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పాడు. కొద్దిసేపట్లోనే ఆ సభ్యుడు ఇంకొంత మంది అనుచరులతో వచ్చి ప్రశాంత్ ని కలిసాడు.

జరగబోయే తంతు గురించి, లైఫ్ ఇన్సూరెన్సు, వీలునామా, బ్యాంకు డిపాజిట్స్, సేవింగ్స్ గురించి మాట్లాడితే అన్నిటికి గీత నుండి ఏడుపు, కొన్ని సార్లు మౌనమే సమాధానం గా వచ్చింది ఆ తెలుగు సంఘం ప్రతినిధికి. ఇంకా చేసేదేమి లేక గో-ఫండ్-మీ లో ఫ్యూ నెరల్ ఖర్చులకోసం అకౌంట్ క్రియేట్ చేయమని ప్రశాంత్ కి చెప్పాడు ఆ ప్రతినిధి.

ఇలాంటి ఫండ్ రేజింగ్ లని తీవ్రంగా వ్యతిరేకించిన కిరణ్ అంత్యక్రియల కోసం, ఇప్పుడు తనే ఆ అకౌంట్ ని క్రియేట్ చేయడం చాలా ఇబ్బంది అనిపించింది ప్రశాంత్ కి.

“ఏదో, క్రిమేషన్ ఖర్చుల కోసం 20కె -30కే అంటే ఒకే కానీ, మరీ వాళ్ళ ఫామిలీ లైఫ్ సెటిల్ మెంట్ అంతా పబ్లిక్ మనీ మీదే ఆధార పడితే ఎలా? మనకు ఇట్లాంటివి నెలలో రెండు మూడు అయినా వస్తున్నాయి, ఎంత మందికని సహాయం చేస్తాం?” - ఎంత గుర్తుచేసుకోవద్దనుకున్నా గత వారం కిరణ్ అన్న మాటలు పదే పదే గుర్తుకొస్తున్నాయి ప్రశాంత్ కి. నెలలో రెండు మూడు జరుగుతున్నాయి అన్నాడు నిజమే కానీ అది తన ఫ్యునెరల్ కోసమే అని ఎవ్వరూహించని చేదు నిజం.

"జీవితం ఎంత విచిత్రమయినది? తనదాకా వస్తే కానీ తెలియదు అంటారు, ఇప్పుడు తన దాకా వచ్చినప్పుడు, తాను ఈ లోకం లోనే ఉండకపోవడం. విధి ఆడే వింత నాటకం అంటే ఇదేనేమో!" మనసులో అనుకున్నాడు ప్రశాంత్.

"ఇప్పుడు ప్రశాంత్ కోరిక ప్రకారం, ఏదో ఇరవై-ముప్పై వేలు మాత్రమే అడిగితే రేపు పిల్లల పరిస్థితి ఏమిటి? ఇప్పుడు ఇల్లు,కారు బ్యాంక్ వాళ్ళు తీసుకుంటారు. రేపు పిల్లల ఆలనా పాలనా కి అయ్యే ఖర్చు ఎలా?" మనసులో ఎన్నో ప్రశ్నలు ప్రశాంత్ కి.

మొత్తానికి తెలుగు సంఘం ప్రతినిధితో మాట్లాడి 100కే కి ఫండ్ రేజింగ్ మొదలు పెట్టి, తెలిసిన మిత్రులందరికీ పంపాడు ప్రశాంత్. అలాగే అన్ని ఎన్నారై సంఘాలు కూడా తమకు చేతనైన ఆర్థిక సహాయం చేయడంలో తమ వంతు బాధ్యతను నిర్వర్తించారు. పిల్లల్ని చూస్తే గుండె తరుక్కు పోతుంది చూసే వారందరికీ.

"నిన్నటి వరకూ తమ పిల్లలతో ఆడుతూ, పాడుతూ గడిపిన పిల్లల అభం, శుభం తెలియని ఆ బాల్యం, ఆ సంతోషం, ఆ కేరింతలు శాశ్వతంగా దూరం కావాల్సిందేనా? ఎంతో చదువుకొని, అమెరికా వచ్చి తన తల్లి తండ్రులకి, తన భార్యా పిల్లలకి ఒక మంచి జీవితాన్ని ఇవ్వాల్సిన కొడుకు, అందరినీ వదలిపెట్టి, ఈ రోజు అన్ని బాధ్యతలని వాళ్ళకే వదిలేసి తెలియని లోకాలకి వెళ్లిపోవడం ఎంత దారుణం" ప్రశాంత్ మనసు బాధ తో తల్లడిల్లింది.

"ఏవన్నా లైఫ్ ఇన్సూరెన్స్ పాలసీలు తీసుకున్నాడా కిరణ్?" ఒక తెలుగు సంఘం సభ్యుడు అడిగిన ప్రశ్నకి మౌనమే జవాబుగా వచ్చింది గీత నుండి.

"ఇండియాలో అందరూ ఎల్.ఐ.సి అనీ ఇంకా ఏవో ఏవో ప్రయివేట్ పాలసీలు చేసే మనం, ఇక్కడ అమెరికాలో కారు కు మాత్రం తప్పని సరిగా ఇన్సూరెన్సు తీసుకునే మనం, మన ఫ్యామిలీ గురించి ఎందుకు ఆలోచించట్లేదో? ఇంట్లో ఫ్రిడ్జ్ కి, వాషింగ్ మిషన్ కి ఇన్సూరెన్సు తీసుకుంటున్న మనం, ఒక ఫ్రిడ్జ్ కు ఇస్తున్న విలువ మన కుటుంబానికి ఇవ్వక పోవడం చాలా విచిత్రం" ఆ తెలుగు సంఘం సభ్యుడు తన ఆక్రోశాన్నంతా వెళ్ళగక్కాడు.

ఆమాటలు ప్రశాంత్ ని బాగా ఆలోచింప చేశాయి. అవును కదా, ఇక్కడ జీవిత భీమా కోసం వందల ఇన్సూరెన్సు కంపెనీలు ఉన్నా చాలా మంది భారతీయులు ఆవిషయం గురించి ఎక్కడా మాట్లాడకపోవడం ఆలోచిస్తుంటే నిజమే అనిపిస్తుంది. అదే కారుని మాత్రం ఇన్సూరెన్సు లేకుండా రోడ్డు పైకి తీసుకురారు. అసలు రెండు డాలర్ల సేవింగ్ కూపన్ ల కోసం, పది షాపుల గురించి మాట్లాడే మనం, మనపై ఆధారపడిన వారి భవిష్యత్తు కోసం, ఇలాంటి

ఉపద్రవాలని ఎదుర్కునేందుకు తీసుకోవాల్సిన కొన్ని నిర్ణయాల గురించి ఎప్పుడూ మాట్లాడక పోవడం విచిత్రం అనిపించింది ప్రశాంత్ కి ఆలోచిస్తుంటే. దానికి తానూ మినహాయింపు కాదు అనుకున్నాడు.

"ఎప్పుడూ మన సుఖాలకోసం, సంతోషాల కోసం మాట్లాడుతాం కానీ, ఇలాంటి విపత్కర పరిస్థితి ఒకటి వస్తే ఎలా నెగ్గుకు రావాలి, అని మాత్రం ఎప్పుడూ మాట్లాడము" ప్రశాంత్ మనసు చాలా తీవ్రంగా ఆలోచిస్తుంది. మొత్తానికి తెలిసిన మిత్రులు, తెలుగు సంఘాల ప్రతినిధుల సహకారంతో ఫ్యునెరల్ జరిపించి వచ్చారు ఇంటికి.

ఇంటికి వచ్చిన అనూరాధ, ప్రశాంత్ లకి మనసు మనసులో లేదు. చాలా బాధగా ఉంది. స్నానం చేసి పడుకున్నాడు ప్రశాంత్. తినాలని పించలేదు. నిద్ర పట్టడం లేదు. కళ్ళు మూసుకున్నాడు కానీ మనసులో ఎన్నో ఆలోచనలు. కిరణ్ కి సంబంధించిన ఎన్నో జ్ఞాపకాలు మనసుని తొలిచేస్తున్నాయి.

"సంపాదించే మనిషి పోతే ఆ ఫ్యామిలీ పరిస్థితి ఏంటి?" మనసులో ఎన్నో ఆలోచనలు అనురాదని వదలట్లేదు. కిరణ్ ఉన్నప్పుడు చాలా గొప్పగా, కుటుంబం మొత్తాన్ని లేని ఆడంబరాలకు అలవాటు చేసి ఇప్పుడు అందరినీ వదిలేసి తన దారిలో తాను పోతే,ఇప్పుడు వారి పరిస్థితి ఏమిటి? ఎన్నో సమాధానం లేని ప్రశ్నలు మదిలో తిరుగుతుంటే ఇంట్లో మనిషి పోయినంత బాధతో అనురాధ చాలా షాక్ కు గురయ్యింది.

★★★

కిరణ్ పోయి అప్పటికే ఒక వారం రోజులు అయ్యింది. అనురాధ, ప్రశాంత్ దాదాపు ప్రతిరోజు గీతని కలసి, జరగాల్సిన పనుల్లో సహాయం చేస్తున్నారు. అనురాధ ఇంకొంత మంది మిత్రులు ప్రతి రోజు వంట చేసి భోజనం తీసుకెళ్తున్నారు. చివరికి తెలిసిందేమిటంటే బ్యాంకు అకౌంట్ లో ఎలాంటి సేవింగ్స్ లేవు. కిరణ్ ఇమెయిల్, బ్యాంకు అకౌంట్ పాస్వర్డ్స్ ఏవీ గీత దగ్గర లేవు. వచ్చిన సాలరీ అంతా రెండు మిలియన్ల ఇంటికి నెలసరి మోర్టగేజ్ కట్టడానికే సరిపోతుంది. అప్పటికే ఇండియాలో ఉన్న కొన్ని ప్రాపర్టీస్ అమ్ముకుని డౌన్ పేమెంట్ కూడా కట్టాడట. ఇంకా మోర్ట్ గేజ్ కట్టడానికి సరిపోకపోవడం వల్లే ఈమధ్యే రెండవ జాబు కూడా చేస్తున్నాడని చెప్పింది గీత.

"అంత పెద్ద ఇల్లు వద్దని చెప్పితే 'ఇప్పుడు కాకపోతే ఇంకెప్పుడు సుఖపడతాం? ఆమాత్రం స్టేటస్ మెయింటెన్ చేయాలి కదా?' అంటూ వినకుండా సైన్ చేశాడు . ఇంటికి దగ్గట్టు కారు ఉండాలని ఫెరారీ కారు కొన్నాడు, దాని పేమెంట్ కూడా చాలా ఉంది" కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయ్యింది గీత.

రాత్రి ఇంటికి వచ్చిన ప్రశాంత్ కి మనసు మనసులో లేదు. ఏవేవో ఆలోచనలు తనను మౌనంగా ఉండనీయడం లేవు. "ఇంకా ఎన్ని రోజులు ఆ టౌన్ హోమ్ లోనే ఉంటావు?" కిరణ్ అడిగిన ప్రశ్న ప్రశాంత్ మనసులో తిరుగుతూనే ఉంది.

ఇమెయిల్ చెక్ చేయడానికి ఆఫీసు కంప్యూటర్ ఓపెన్ చేసాడు ప్రశాంత్. చిన్నప్పుడు తన కుటుంబం మొత్తం ఆరుగురు కల్సి ఒకే చిన్న ఇంట్లో కేవలం రెండు గదులలో ఉండటం, సైకిల్ కూడా లేకుండా మొదలైన తన జీవితం, తన పిల్లలకు మాత్రం ఒక్కొక్కరి ఒక బెడ్ రూమ్, లగ్జరీ కారు నుండి మొదలైన వారి జీవితం ఎలాంటి బాధలు తెలియకుండా పెరగడం" అన్నీ కళ్ళ ముందు మెదిలాయి.

"విశాలమయిన నాలుగు బెడ్ రూంలు, ఇంటి వెనుక తోట, పిల్లలు ఆడుకోవడానికి కొంత స్థలం, పెద్ద కిచన్, కమ్యూనిటీ టెన్నిస్ కోర్టు, స్విమ్మింగ్ పూల్, అంతకంటే ఇంకేం కావాలి? ఇన్ని వసతులను వదులుకొని కిరణ్ చెప్పగానే ఇంకా పెద్దిల్లు కావాలని లెక్కలు వేసుకోవడం, ఈ ప్రశాంత జీవితాన్ని వదులుకొని అనురాధ కూడా మళ్ళీ పని చేయడానికి సిద్ధపడటం ఎంత విచిత్రంగా ఉంది" అనుకుంటూ స్నానం చేయడానికి వెళ్ళాడు ప్రశాంత్.

"సుఖ పడాలి అంటే పెద్ద ఇల్లు ఉండాలా? స్తోమత లేక పోయినా, మిలియన్ డాలర్ల ఇళ్లు, హై ఎండ్ కార్లు ఎందుకు కొనాలి?" స్నానం చేస్తున్నా ఆలోచనలు మాత్రం వదలట్లేదు ప్రశాంత్ ని. ఇరుకు ఇండ్లలో ఉన్న ప్రేమ, ఆప్యాయత లు పెద్ద భవంతుల్లో ఉండవు అన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి.

"అంత పెద్ద ఇల్లు ఎందుకుకొనాలి? మోర్ట్ గేజ్ కట్టడం కోసం ఎందుకు కష్టపడి ప్రాణం మీదికి తెచ్చుకోవాలి? "ఫ్యునెరల్ హోమ్ లో కిరణ్ ని ఉద్దేశించి ఎవరో అన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి ప్రశాంత్ కి. ఇంకా ఏవేవో ఆలోచనలు మనసులో సుడులు తిరుగుతుంటే బెడ్ పై నడుంవాల్చాడు ప్రశాంత్.

"ఇదే పరిస్థితి తనకు వస్తే?" ఆలోచిస్తూ కళ్ళు మూసుకోగానే, బాగా అలసిపోవడం వల్ల వెంటనే నిద్రలోకి జారుకున్నాడు ప్రశాంత్. తన పార్థివ శరీరం పక్కన పిల్లలు, అనురాధ తనకోసం ఏడుస్తూ... ఒక పీడకల నుండి హఠాత్తున మెలకువ వచ్చింది. వంటి నిండా చమటలు పట్టేసాయి. వెంటనే లేచి మంచి నీళ్లు తాగి అలాగే కూర్చున్నాడు బెడ్డు పై.

మొన్న ఆఫీసు కి పోయి వస్తుంటే ఇద్దరు బాగా బతికినటువంటి ఫ్యామిలీ నుండి వచ్చినట్టు కనపడుతున్న మిడిల్ స్కూల్ పిల్లలు, డబ్బుల కోసం సిగ్నల్ దగ్గర ప్ల కార్డులు పట్టుకొని నిలుచుంటే, వారికి అయిదు డాలర్లు ఇచ్చిన విషయం

కళ్లలో మెదిలింది ప్రశాంత్ కి. రేపు తనకేమయినా అయితే నా పిల్లల పరిస్థితి కూడా అలాగే అవుతుందా? ఊహించుకోవడానికే వణికి పోయాడు. ఏవేవో ఆలోచనలు బాగా కలవర పెడుతున్నాయి.

అనురాధ కూడా పడుకున్నట్టు కళ్ళు మూసుకుంది కానీ నిద్రపట్టనట్టు ఉంది. ప్రశాంత్ లేచి కూర్చోగానే అనురాధ కూడా కళ్ళు తెరచింది.

"కనీసం లైఫ్ ఇన్సూరెన్సు కూడా తీసుకోలేదట, ముగ్గురిని కనే ముందు కొంచెం వాళ్ళ భవిష్యత్తు కోసం కూడా ఆలోచించాలి కదా? " ఫ్యునెరల్ హోమ్ దగ్గర ఇంకెవరో అన్న మాటలు తననే తిట్టినట్టు అనిపించాయి ప్రశాంత్ కి.

"ఒక ఫ్రిడ్జ్ కు ఇస్తున్న విలువ మన కుటుంబానికి ఇవ్వక పోవడం చాలా విచిత్రం" తెలుగు సంఘం సభ్యుడి ఆక్రోశం మనసులో మెదిలింది. రెండు నెలల క్రితం అనురాధ ఫ్రెండ్ ఒకమ్మాయి ఇన్సూరెన్స్ ఏజెన్సీ తీసుకుందట, ఇంటికి వచ్చి ఒక పాలసీ తీసుకొమ్మని, ఫ్యామిలీ భద్రత గురించి గంట సేపు చెప్పిన మాటలని నవ్వుతూ, "పోయినప్పుడు చూసుకుందాములే" అని పంపించిన విషయం గుర్తుకు వచ్చింది ప్రశాంత్ కి.

ఆ అమ్మాయి చెప్పిన విషయం, ఆ మాటల్లోని నిజమేంటో, ఇన్సూరెన్సు విలువేంటో ఇప్పుడు బాగా తెలిసి వచ్చింది ప్రశాంత్ కి. వారం రోజుల క్రితం డిష్ వాషర్ పని చేయనప్పుడు అప్లియాన్స్ ఇన్సూరెన్సు కి ఫోన్ చేస్తే, కొత్త మెషీన్ పెట్టేసి వెళ్లడం గుర్తుకు వచ్చింది. ఇరవై డాలర్ల అప్లియాన్స్ ఇన్సూరెన్సు ఆరు వందల విలువ చేసే మెషీన్ ని రీప్లేస్ చేసింది. ఇన్సూరెన్సు విలువేంటో స్పష్టంగా అ ర్థం అయ్యింది ప్రశాంత్ కి.

తండ్రిని కోల్పోయి బిక్కు బిక్కు మని చూస్తున్న కిరణ్ పిల్లల ముఖాలు గుర్తుకు వచ్చాయి. సిగ్నల్ లైట్ దగ్గర ప్లకార్డులు పట్టుకుని అడుక్కుంటున్న పిల్లలు గుర్తుకు వచ్చారు. ఇప్పుడు వాళ్ళ పరిస్థితి ఏమిటి? ఇప్పుడు నాకూ అదే జరిగితే నా పిల్లల పరిస్థితి ఏమిటి? ఎంత వద్దు అనుకున్నా ఈ పాడు ఆలోచనలను ఆపలేక పోయాడు ప్రశాంత్. ఆ రోజు ఆ అమ్మాయి ఇన్సూరెన్సు ప్లాన్స్ గురించి చెపుతుంటే ఏదో ఆన్లైన్ మార్కెటింగ్ వాళ్ళని బలవంతంగా పంపేసినట్టు, ఆ అమ్మాయిని కూడా పంపేసిన ప్రశాంత్ కి ఇప్పుడు ఆలోచిస్తుంటే చాలా సిగ్గుగా అనిపించింది.

"ఇప్పుడు కిరణ్ లేని లోటు ఎవ్వరూ పూడ్చలేరు, కానీ ఒక్క పాలసీ చేసుంటే, ఈ రోజు మొత్తం ఫ్యామిలీ ఎవ్వరిపై ఆధారపడకుండా బ్రతికే వారు కదా! బ్రతికున్నపుడు కిరణ్ ఎవరినో అన్నట్టు ఈరోజు కిరణ్ ఫండ్రేజింగ్ ని ఎంత మంది తిట్టుకుంటున్నారో!" ఇప్పుడు ఆలోచనలు సరైన మార్గంలోనే వెళ్తున్నాయి అనిపించింది ప్రశాంత్ కి. అవి పాడు ఆలోచనలు కాదు , జీవితాలను సరైన దిశలో నడిపించే ఆశాకిరణాలు అని అర్థం అయ్యింది.

కొన్ని నిజాలు మాట్లాడుకోవడానికి చాలా ఇబ్బంది గా ఉంటాయి! కానీ వాటి ప్రభావం ఎంత చేదుగా ఉంటుందో మన వరకు వస్తే కానీ తెలియదు!! “ అనుకున్నాడు మనసులో.

ఆలోచనలనుండి బయటకి రావడానికి ఎంత ప్రయత్నిస్తున్నా ఆ ఆలోచనలు వదలట్లేదు. ఏదో పాటల వాట్సాప్ గ్రూప్ ఓపెన్ చేసాడు. “గాలిబుడగ జీవితం ఓటి పడవ యవ్వనం, నిన్న మరల రాదు రాదు రాదు.. నేడే నిజం.. నేడే నిజం..” ప్లే చేయగానే మొదలయ్యింది పాట. “ఎంతో అర్థం ఉన్న పాట, సందర్భం వేరే అయినప్పటికీ కొన్ని మాటలు నిజం. అవును, జీవితం ఒక గాలి బుడగ, ఎప్పుడు టపీ మని పేలుతుందో ఎవరికీ తెలియదు, నిన్న మరల రాదు, అవును పోయిన కిరణ్ రాడు, అన్నిటికీ సిద్ధపడాలి! ఈ రోజు మనం ఉండొచ్చు, లేక పోవచ్చు, కానీ మన కుటుంబాన్ని అనాధలుగా చేయకూడదు, మనపై ఆధారపడ్డ వారి బ్రతుకుల్ని బజారు కీడ్చకూడదు” ఎంత వద్దనుకున్నా మళ్ళీ ఆలోచనలు అటే వైపు, అయినా ఇప్పుడు ఈ ఆలోచనలు ఒక పరిష్కారం వైపు.

“రెండు నెలల క్రితం వచ్చిన ఇన్సూరెన్సు అమ్మాయి పేరేంటి? నంబర్ ఉందా? “ అన్నాడు మెల్లిగా అనురాధ పడుకోలేదు అని తెలిసి.

“ఉండే ఉంటుంది” అంది కళ్ళు మూసుకొని.

దాదాపు రాత్రి పన్నెండు అయిపోయింది, అయినా అంత తొందరగా నిద్రపట్టడం లేదు ఇప్పుడు ఇద్దరికీ. రోజూ గీత తో మాట్లాడి రావడం, రోజుకొక కొత్త అప్పు విషయం తెలుసుకుంటూ గీత ఇబ్బంది పడుతుంటే తట్టుకోలేక పోతున్నారు ప్రశాంత్, అనురాధ .

“రేపు మొట్ట మొదటి టాస్క్ , ఆ అమ్మాయికి ఫోన్ చేసి రమ్మను, ఇన్సూరెన్సు పాలసీ చేయడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాము అని చెప్పు “ అన్నాడు కొంచెం నిద్ర నటిస్తూ.

“సరే “ అంది ఇంకో పక్కకి తిరుగుతూ.

మళ్ళీ ఒక నిమిషం తర్వాత .. “ఇప్పుడు మనకు కొత్త ఇల్లు అవసరం అంటావా?” అంది మెల్లిగా.

“ముందు మనకు ఈ ఇంట్లో ఏమి తక్కువయిందని మనం ఇల్లు మార్చుదాం అనుకున్నాం? కేవలం కిరణ్,గీత తీసుకున్నారనే కదా? మనం ఎప్పుడయినా ఇల్లు ఇరుకుగా ఉందనుకున్నామా? మీ కొల్లీగ్ ఎవరో తీసుకున్నారనే కదా? “ అన్నాడు మెల్లిగా .

"అవును, మనం ఈ ఇంటితో ఎప్పుడూ ఇబ్బంది పడింది లేదు" అంది మెల్లిగా అనురాధ కొంచెం అవమానకరంగా సిగ్గు పడుతున్నట్టు.

"అంటే మన అవసరం కన్నా, ఎవరో ఏమో అనుకుంటారని, వాళ్లకు ఉందని మనకు పెద్ద ఇల్లు లేదని, ఇన్ని రోజుల మన ప్రశాంత జీవితాన్ని కాదని ఎక్కువ డబ్బుల కోసం త్యాగం చేయడానికి సిద్ధపడ్డాము. పిల్లల కోసమని వదలిన నీ ఉద్యోగాన్ని ఇంటి కోసం, మళ్ళీ హడావిడి జీవితానికి సిద్ద పడ్డావ్. కేవలం సమాజంలో మనకు ఒక పెద్ద ఇల్లు ఉందని చెప్పుకోవడానికి ఎన్నో త్యాగాలకు, ఎంతో మానసిక క్షోభకి సిద్ధమైనాము. దానివల్ల నిజంగా మనకెలాంటి ఉపయోగం లేదు"

"అవునండీ, మనకు ఈ ఇల్లు చాలు. పిల్లలు హై స్కూల్ కి వెళ్లే వరకు నేను ఎలాంటి ఉద్యోగం అని అనను. ఇకనుండి కొత్త ఇల్లు గురించి ఎలాంటి ఆలోచనలను నామనస్సులోకి కూడా రానివ్వను" అంది అనురాధ

"నేనే చెపుదామనుకున్నది, నీవేచెప్పేసావ్. ఇద్దరమూ రెండు పాలసీలు తీసుకుందాము. ఫ్యామిలీ భద్రత తర్వాతే ఇంకేదయినా" అన్నాడు అనురాధ చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ.

"మనం కారు తీసుకోగానే, ఆల్ స్టేట్ ఇన్సూరెన్సు తీసుకో అని ఒకరు, స్టేట్ ఫార్మ్ ఇన్సూరెన్సు తీసుకో అని ఒకరు చెప్పారు కదా అప్పుడు మీ ఫ్రెండ్స్? మరి లైఫ్ ఇన్సూరెన్సు తీసుకోమని ఇంత వరకూ ఎవ్వరూ చెప్పలేదు" ఒక మంచి పాయింట్ లేవదీసింది అనురాధ

"అవునుకదా! అంతెందుకు మనం ఇల్లు తీసుకున్నప్పుడు కూడా హోమ్ ఇన్సూరెన్సు, అప్లియాన్స్ ఇన్సూరెన్సు తీసుకోమని ఎంత మంది చెప్పారు? అంటే మనం వస్తువులకి, కార్లకు, ఇంటికి ఇస్తున్న విలువ మనుషుల జీవితానికి ఇవ్వడం లేదు. ఏదో ఆఫీసులో కొంత కవరేజ్ ఉంటుంది కదా అని అనుకుంటాము, అది కొంత ఉపశమనం మాత్రమే కానీ పూర్తిభద్రత కోసం ఆలోచించడం లేదు" అన్నాడు అనూరాధని సమర్థిస్తూ.

"కొత్తగా ఉద్యోగంలో చేరినప్పుడో లేదా పెళ్లి చేసుకున్నప్పుడో ఈ ఇన్సూరెన్స్ ని తప్పనిసరి చేస్తే, ఈ రోజు ఎన్నో కుటుంబాలు గాలికి పడేవి కాదు" మరొక్క మంచి ఐడియా ఇచ్చింది అనురాధ.

"అవును కదా కరెక్ట్. నాకు ఈ ఆలోచనే రాలేదు. ఎవరు చెప్పినా చెప్పక పోయినా ఈ రోజు నుండి మనం ఈ కుటుంబ భద్రత ని ఆరెండు సందర్భాల్లో మన స్నేహితులందరికీ గుర్తు చేద్దాం!" ఒక ప్రాజెక్టు ప్లాన్ సిద్ధం చేసినట్టు అన్నాడు ప్రశాంత్.

చేతులు కాలిన తర్వాత ఆకులు పట్టుకున్నట్టు, దుర్ఘటన జరిగిన తర్వాత ఫండ్ రేజింగ్ ల ద్వారా ఇతరుల దయా దాక్షిణ్యాలపై ఆధారపడటం కన్నా ముందే మొత్తం కుటుంబానికి భద్రత కల్పించడం చాలా అవసరం అని ఒక చేదు సంఘటన ద్వారా అర్థం అయ్యింది అనురాధ, ప్రశాంత్ లకి . మొత్తానికి పది మందికి ఉపయోగపడే ఒక పరిష్కారం దొరికినందుకు, దాన్ని తమ ఫ్యామిలీ తోనే మొదలు పెట్టబోతున్నందుకు చాలా సంతోషంగా ఉంది అనురాధకి. మనసు బాగా కుదుటపడింది.

అనురాధ కూడా తన ఆలోచనలకు అనుగుణంగా నడుచుకోవడం, ఇద్దరి నిర్ణయాలు ఒకటే కావడం ఆలోచించుకుంటే చాలా గర్వంగా ఉంది ప్రశాంత్ కి.

గుండెలనిండా హాయిగా ఊపిరి తీసుకుని, చాలా సంతృప్తి గా, ప్రశాంతంగా ఒక మంచి జీవన గుణపాఠాన్ని మననం చేసుకుంటూ , పొద్దున్నే ఒక పాలసీ తో తమ కుటుంబానికి భద్రతని ఊహిస్తూ హాయిగా నిద్రకుపక్రమించారు ప్రశాంత్ – అనురాధ

"రెండు నెలల క్రితం వచ్చిన ఇన్సూరెన్సు అమ్మాయి పేరేంటి? నంబర్ ఉందా? " అన్నాడు మెల్లిగా అనురాధ పడుకోలేదు అని తెలిసి. దాదాపు రాత్రి పన్నెండు అయిపోయింది, అయినా అంత తొందరగా నిద్రపట్టడం లేదు ఇప్పుడు ఇద్దరికీ.

"అవంతిక , నంబర్ కూడా ఉండే ఉంటుంది" అంది కళ్ళు మూసుకొని.

"రేపు మొట్ట మొదటి టాస్క్ , ఆ అమ్మాయికి ఫోన్ చేసి రమ్మను, ఇన్సూరెన్సు పాలసీ చేయడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాము అని చెప్పు " అన్నాడు కొంచెం నిద్ర నటిస్తూ.

Click here to share your comments